

LOCHNESKA VYPRĀ•VĀ... ĀšterĀ½, 15 Ā•erveneč 2008

TeĀ•ka uĀ¾ stojím v Ústeckém depu na stání v rotundĀ, a Ā•ekám, co bude dále. Vzpomínám, co se dneska stalo, a je mi z toho ponĀ•kud úzko, ale na druhou stranu to, Ā¾e tu stojím, je dobré znamení. „Vyzarovací ĒĀ•ko“, kterého jsem se vĀ¾dycky trošku bála, mi teĀ• pĀ™ipadá jako brnkaĀ•ka a docela se tĀ•ším. Podivné...

JeštĀ• vĀ•era jsem mĀ•la z této procedury nepĀ™íjemný pocit, dneska je to jiné. Ale - hezky od zaĀ•átku, abych všechno vysvĀ•tila... VĀ•era jsem stála v depu a Ā•ekala na svého kolegu ve sluĀ¾bĀ. MĀ•la jsem jet na vlaku 6

Lysé nad Labem. Normální první ranní osobní vlak. Jezdím tam také uĀ¾ dlouho a traĀ• znám dobĀ™e, i kdyĀ¾ tu z Roudnice do DĀ•ína znám lépe. Tak si tak stojím, Ā•ekám a lekuju a najednou vidím, jak pĀ™ichází lehce shrbená postava.

Šla pomalu a šouravĀ, blíĀ¾ila se ke mnĀ• zepĀ™edu a i kdyĀ¾ bylo dobĀ™e vidĀ•t, tak se tak nĀ•jak ztrácel která najednou kolem padla. Kolem je vidĀ•t a slyšet sršení vysokého napĀ•tí. A také cítit ozón. Záhadná postava...

Zastavila se pĀ™ede mnou - asi na vzdálenost dvaceti metrĀ• - a zĀ•stala stát. To uĀ¾ jsem bedlivĀ• koukala, k Ā•i co to je a co po mnĀ• asi tak chce. Postava stála a nic neĀ™íkala, nic nedĀ•lala, jen stála. Pak si sundala kápi z hlavy a já vidĀ•la, kdo to pĀ™išel. Celý svĀ• Ā¾ivot se tohoto okamĀ¾iku obávám a najednou je tu. TlumiĀ•e pérování povolily, péra také a já dosedla celou vahou na dorazy. AĀ¾ to Ā¾uchlo... Byl to Svatý. Nic neĀ™íkal, jen se na mnĀ• koukal a z sršely jiskry smĀ•rem k mému háku. To uĀ¾ jsem se fakt bála. Ani jsem nedutala napĀ•tím a strachem. Jen na nĀ•j koukala a cítila divnou kombinaci strachu, klidu a vyrovnání a smíĀ™ení s osudem. On se otoĀ•il, zahalil kápi a udĀ•lal krok pryĀ•.

NaĀ•eĀ¾ se rozpadl v obrovské ohnivě kouli jisker a ohnĀ• a ještĀ• nĀ•Ā•eho, co jsem nemohla poznat... Co jsem ale bezpečně poznala, byl obraz, do kterého se koule ohnĀ• na nĀ•kolik okamĀ¾ikĀ• zformovala – pĀ™ejezd se závorami, jedoucí cisterna, lidi, blikání majákĀ•, veliká bolest … Zarochotily klíĀ•e od dveĀ™í a já cítila, jak mi kolega odemyká stanovištĀ•. Nastoupil, pozdravil, zapl baterie, nahodil hlavní vypínaĀ• a dal sbĀ•raĀ•m pokyn ke zvednutí.

Ty ochotně vykonaly co mĀ•ly, naĀ•eĀ¾ ještĀ• dal pokyn motorogenerátoru a ten se bez remcání rozbĀ•hnul. V zářĀ•tí rozbĀ•hly kompresory a zaĀ•aly doplĀ•ovat vzduch do jímek. Pak ještĀ• povolil ruĀ•ní brzdu a vzal sluchátko rádia a ozval se vrchnímu depa, Ā¾e mĀ•Ā•eme za nĀ•kolik minutek odjet. Byl také nĀ•jaký zachmuĀ™ený a evidentně mĀ•

Nezdálo se mi to moc, ale co mám dĀ•lat, dnešní smĀ•nu pojedeme spolu. Mezi tím kompresory doplnily vzduch do jímek, rozvadĀ•Ā•e doplnily vzduch v brzdových válcích a já byla pĀ™ipravena k vyjetí. JeštĀ• jsem se opatrnĀ• zvedla z dorazĀ•, aby si toho nevšiml a nic neĀ™íkal. Potom pĀ™išel posunovaĀ• postavit posunovou cestu a doprovodil nás na výjezdovou kolej a podle jeho zvyku nám ještĀ• zamávat. Pozdravil se se strojvedoucím a ten temným hlasem pravil:

„VidĀ•l jsem dneska Starého Kirchhoffa, ani se mi nikam nechce“. „Tak to není dobré, jak se Starý objeví, nevĀ•ští to nic dobrého, dejte na sebe pozor, oba.“ „Neboj, to vím také. VĀ¾dycky jsem tuhle legendu bral s odstupem, ale dneska jsem ho fakt vidĀ•l na vlastní oĀ•i.“ „To není legenda, to je fakt. Já ho vidĀ•l uĀ¾ nĀ•kolikrát a vĀ•tšinou to dopadlo nĀ•jak špatnĀ•, i kdyĀ¾ obĀ•as je zjevuje jako varování pĀ™ed malérem. Tak zlomte oba vazl“ „Dík za uklidnĀ•ní, tak zatím ahoj.“ Pak jsem dostal

povel k odbrĀ¾dĀ•ní soupravy a následně se Ā™ídící páka posunula dopĀ™edu a já udĀ•lala první krok kontrolérem a pak další a další … A uĀ¾ se jelo na Ústecké západní nádraĀ¾í, vstĀ™íc osudu a další jízda na vlaku 6401. Stála jsem na nádraĀ¾í asi deset minutek a pak padla Ā•tvrtá hodina a dvacátá Ā•tvrtá minuta. VýpravĀ• dala souhlas k odjezdu, vlaková Ā•eta také a já zabrala motorama k odjezdu. Ā•ekaly nás stanice Ústí – StĀ™ekov,

Libochovany, Velké Ā•ernoseky, LitomĀ•Ā™ice – MĀ•sto, KĀ™ešice u LitomĀ•Ā™ic, Polepy, Hoštka, ŠtĀ•tí, LibĀ•chov, MĀ•lník – Mlazice, MĀ•lník, Malý Újezd, Všetaty, OvĀ•áry, DĀ™ísy, Stará Boleslav, Otradovice, Lysá nad Labem – Dvorce a Lysá nad Labem. Celou cestu jsem byla nĀ•jaká nesvá a kolega také. PoĀ™ád se mnĀ• snaĀ¾il honit do rychlé jízdy, ale já poĀ™ád jela pomalu a rozjíĀ¾dĀ•la jsem se pomalu i pĀ™es nastavený

nejvyšší rozjezdový proud. Bála jsem se. A bála jsem se moc. JenĀ¾e pak mi najednou došlo, Ā¾e to je moĀ¾ná chyba, Ā¾e moĀ¾ná nemám jet pomalu a pozdĀ•, ale na Ā•as a rychle. Ā½e to bylo varování pĀ™ed nebezpečím vĀ•štba nĀ•Ā•eho hnusného co konĀ•í nĀ•kde na šrotišti … Tohle mi zaĀ•alo docházet v Hoštce. Jestli za to mohl ten puch ze ŠtĀ•tí nebo nĀ•co jiného, nevím, ale pak jsem prostĀ• zase zaĀ•ala jezdit

divoce, aĀ¾ mnĀ• kolega krotil, co to šlo. Ale zpoĀ¾dĀ•ní se rychle srovnalo a lidé byli spokojení. Jen já mĀ•la furt ten divný pocit. Nemohla jsem si vybavit, odkud ten pĀ™ejezd, co jsem vidĀ•la pĀ™i rozpadu Svatého, vidĀ•la. Byl mi povĀ•domý, kde jenom je ??? Nevím. Projela jsem Otradovice a Dvorce a uĀ¾ jsem se zaĀ•ínala tĀ•šit, Ā¾e tato jízda byla v pol

Ā¾e se mi to moĀ¾ná jen všechno zdálo v mých bláznivých snech a Ā¾e se nic špatného nestane. Trošku se mi ulevilo, ale ne zase tak moc. PĀ™ed Lysou je jeden pĀ™ejezd se závorami. Je uĀ¾ docela z dálky já tam jezdím uĀ¾ jen vĀ•hem a chystáme se na brĀ¾dĀ•ní. V ten okamĀ¾ik jsem poznala pĀ™ejezd z rána. TO JE ON!!! T

pĀ™ejezd!!! PeĀ•livĀ• jsem koukala co se kde dĀ•je a pak jsem vidĀ•la a slyšela houkající cisternové auto Ā™íící s rychlostí zprava pĀ™ímo k pĀ™ejezdu. Cisterna s benzínem, tak proto to varování, tak proto ten obrovský výbuch a jiskry a všechno. Na nic jsem neĀ•ekala a dala povel k brĀ¾dĀ•ní. Bylo to další zprotivení se rozkazĀ•m, stejnĀ• jako tenkrát pĀ™ed Lovosicemi, ale já to udĀ•lala. Tohle prostĀ• bylo moc. NaštĀ•stí mĀ•l strojvedoucí stejný nápad jen o nĀ•kolik desetin vteĀ™iny pozdĀ•ji a tak nebylo nic divného ani nápadného. Brzdy dĀ•laly co mohly a já brzdila i vĀ•lí a vším Ā•ím to jen šlo. Nakonec se nám podaĀ™ilo vĀ•as zastavit. Nebohá cisterna proletĀ•la pĀ™ejezd

pĀ™erazila obĀ• závorová bĀ™evna pĀ™ejezdu a já jen vidĀ•la jejího Ā™idiĀ•e jak se zoufale snaĀ¾í Ā™íící se kolos zabrzdit všem a všemu co jim stojí v cestĀ•. Já naštĀ•stí zĀ•stala stát dobĀ™e, auto projelo asi pĀ•l metru pĀ™e mými nárazníky.... JeštĀ• jsem vidĀ•la, jak Ā™idiĀ• udĀ•lal zázrak a vytoĀ•il onu dosti prudkou zatáĀ•ku za závo

vyhnul se rodinnému domku a vyskoĀ•il z rozjetého auta ven. V dalším okamĀ¾iku nebohá cisterna najela do škarpy a do stromu. Její Ā¾ivot skonĀ•il v plné rychlosti a v obrovském výbuchu nafty, vezeného benzínu a všeho, co mĀ•la na sobĀ•. Toho dne jsem si podruhé sedla na dorazy. PĀ™edstava, Ā¾e bych si nevšimla jedoucího auta a byla na pĀ™ejezdu v dobĀ• kdy projíĀ¾dĀ•la … VĀ•tšinou po silnici nekoukám, mám dost koukání po trati a toho co se dĀ•je kolem ní. Po silnici jezdit nemĀ•Ā¾u a tak mnĀ• moc nezajímá. Dneska jsem však koukala

https://www.kudlanka.cz VytoĀ™eno pomocí Joomla! GenerovĀ•no: 1 July, 2024, 00:19

Uff. Stáli jsme několik dalších minut na místě. Právě když se pohlédnu dopředu, co se to vlastně stává, fíra se musel trochu sebrat. I na něj to bylo hodně silné kafe... No a to je vlastně všechno. Nakonec jsem dojela do Lysé a pak zase zpět a teďka stojím v depu a čekám na "vyvazovací kolo". Mimochodem, znamená to, že najedu ke zvedákům, kluci uvolní podvozky a konektory, načež mně zvednou nahoru a oni se můžou dobřě podívat na podvozky, na motory, na spodek skříně... Vždycky jsem se bála že spadnu dolů. Po věřejším zážitku je to ale už docela příjemná procedura. Takže - "Děkuji ti, Svatý", nebo já kluci a lidé vůbec, "Děkuji ti Starý Kirchoffe". Moc děkuji! Saša